

Sygn. akt III KRS 4/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Bohdan Bieniek

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z odwołania M.H.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 15 listopada 2016 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w [...], ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2016 r.,

z udziałem M.B.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 marca 2017 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą z 15 listopada 2016 r., Krajowa Rada Sądownictwa (KRS lub Rada) postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w [...] kandydaturę Pani M.B. - sędziego Sądu Rejonowego w [...] oraz

nie przedstawiać z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w [...] kandydatury Pana M.H..

W uzasadnieniu uchwały Rada wyjaśniła, że 14 listopada 2016 r. zespół członków KRS zapoznał się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami i jednogłośnie postanowił rekomendować Radzie na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Okręgowym w [...] kandydaturę Pani M.B.. Zespół członków KRS uznał, że za stanowiskiem takim przemawia treść załączonych ocen kwalifikacyjnych, informacje dotyczące doświadczenia zawodowego kandydatów, opinie służbowe, a także opinie Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] i wyniki głosowania Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji [...].

Rada, po wszechstronnym rozważeniu sprawy, postanowiła podzielić stanowisko zespołu członków KRS.

Pani M. B. urodziła się w 1977 r. W 2001 r. ukończyła wyższe studia prawnicze z oceną bardzo dobrą, następnie od 1 października 2002 r. do 30 września 2005 r. odbyła etatową aplikację sądową w okręgu Sądu Okręgowego w [...]. W latach 2002-2006 prowadziła wykłady z prawa cywilnego, prawa karnego materialnego i procesowego oraz prawa wykroczeń w Policealnej Szkole Ochrony „[...]”. W 2005 r. złożyła egzamin sędziowski z oceną dobrą. Dnia 1 listopada 2005 r. została mianowana asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym w [...], gdzie orzekała w Wydziałach Cywilnym, Rodzinnym i Nieletnich oraz Grodzkim. W dniu 6 kwietnia 2009 r. Pani B. została powołana na urząd sędziego Sądu Rejonowego w [...]. Dnia 20 grudnia 2010 r. została, zgodnie ze swoim wnioskiem, przeniesiona na stanowisko sędziego w Sądzie Rejonowym w [...], gdzie od 21 kwietnia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. pełniła obowiązki Przewodniczącej Wydziału Cywilnego. Następnie została, zgodnie ze swoim wnioskiem, przeniesiona na stanowisko sędziego w Sądzie Rejonowym w [...], w którym orzeka w Wydziale Cywilnym. Wielokrotnie orzekała na delegacji w Wydziale Cywilnym Sądu Okręgowego w [...]. Kandydatka sukcesywnie podnosi swoje kwalifikacje zawodowe uczestnicząc w szkoleniach organizowanych między innymi przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury.

Kandydatka uzyskała pozytywną opinię kwalifikacyjną, z której wynika, że jest bardzo dobrym cywilistą. Posiada duże doświadczenie zawodowe, a jej

orzecznictwo prezentuje wysoki poziom merytoryczny. Utrzymuje wysoką stabilność orzeczniczą, mimo rozpatrywania spraw o różnorodnych i nierzadko skomplikowanych stanach faktycznych i prawnych. Kandydatka sprawnie podejmuje czynności procesowe, dbając o ekonomię postępowania oraz zapewnienie stronom odpowiedniego poziomu ochrony ich praw, a sporządzane przez nią uzasadnienia prezentują wysoki poziom merytoryczny. Kandydatka cechuje się wysoką kulturą osobistą oraz prezentuje właściwy stosunek do przełożonych i innych pracowników sądu. Z opinii służbowych wynika, że kandydatka jest bardzo dobrym, pracowitym i odpowiedzialnym sędzią. Wykonuje obowiązki służbowe rzetelnie, terminowo i z dużym zaangażowaniem.

Pan M.H. urodził się w 1979 r. W czerwcu 2003 r. ukończył wyższe studia prawnicze z ogólną oceną bardzo dobrą. W okresie od 15 września 2003 r. do 31 marca 2004 r. był zatrudniony w kancelarii adwokackiej na stanowisku asystenta adwokata, a od 1 kwietnia 2005 r. do 31 grudnia 2007 r. na stanowisku aplikanta adwokackiego. W kwietniu 2008 r. złożył egzamin adwokacji z ogólnym wynikiem dostatecznym. Od sierpnia 2008 r. kandydat prowadzi kancelarię adwokacką w [...]. Kandydat uzyskał stopień doktora nauk prawnych w zakresie nauk prawnych, nadany uchwałą Wydziału Prawa Uniwersytetu w [...] z 18 grudnia 2015 r., na podstawie rozprawy doktorskiej *Przedawnienie w polskim prawie karnym*. Kandydat uzyskał pozytywną ocenę kwalifikacyjną, z której wynika, że spełnia warunki do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego. W ocenie sędziego wizytatora, kandydat - wykonując zawód adwokata prowadzi - co do zasady sprawy nieskomplikowane, o wąskim zakresie tematycznym. Pisma procesowe sporządza na dobrym poziomie, z zachowaniem warunków formalnych, zaś przy sprawach jednorodząjowych posługuje się szablonami pism. Czynności procesowe wykonuje rzetelnie, dbając o interes reprezentowanej strony. Posługuje się poprawnym i zrozumiałym językiem prawniczym. Sędzia wizytator zwrócił uwagę, że w jednej ze spraw kandydat dopuścił się uchybień, które doprowadziły do negatywnego rozstrzygnięcia dla reprezentowanej przez niego strony. Kandydat jest autorem publikacji z zakresu prawa karnego oraz szeroko rozumianego prawa medycznego. Kandydat kilkakrotnie został ukarany za wykroczenia w ruchu drogowym.

W ocenie Rady przedstawiona z wnioskiem o powołanie kandydatka posiada większe doświadczenie zawodowe, które uzyskała wykonując przez kilkanaście lat czynności orzecznicze jako asesor sądowy, a następnie sędzia sądu rejonowego oraz w ramach delegacji sędzia sądu okręgowego. Niewybrany kandydat wprawdzie wykonuje od kilki lat zawód adwokata, jednakże jego praktyka koncentruje się na prowadzeniu jednorodząjowych spraw o nieskomplikowanym charakterze, otrzymał także niższą ocenę z egzaminu zawodowego. Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] jednogłośnie zaopiniowało wybraną kandydaturę jako bardzo dobrą, zaś kandydaturę kandydata nieprzedstawionego z wnioskiem o powołanie jako dobrą. Zgromadzenie Ogólne Sędziów Apelacji [...] na posiedzeniu oddało 71 głosów „za” przy braku głosów „przeciw” i 3 głosach „wstrzymujących się” na osobę rekomendowanej przez Radę kandydatki. Kandydat nieprzedstawiony z wnioskiem o powołanie otrzymał 22 głosy „za”, przy 32 „przeciw” i 20 głosach „wstrzymujących się”. Rada stwierdziła, że o przedstawieniu z wnioskiem o powołanie rekomendowanej kandydatki zdecydował całokształt okoliczności sprawy, w szczególności duże doświadczenie, wysoka ocena kwalifikacji, wyższa ocena z egzaminu zawodowego, a także lepsza opinia Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] oraz wyższe poparcie Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji [...].

Odwołanie od powyższej uchwały Rady wniósł Pan M.H. (skarżący), zaskarżając ją w całości. Skarżący zarzucił sprzeczność uchwały z: 1) art. 33 ust. 1, art. 34, art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2, art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 976, dalej jako ustawa o KRS) oraz art. 60 Konstytucji RP przez nierozważenie w sposób wszechstronny kandydatury skarżącego zarówno przez Radę, jak i zespół członków KRS i nieuwzględnienie przy podejmowaniu decyzji całokształtu osiągnięć, umiejętności i predyspozycji skarżącego, a poprzestanie jedynie na wyrywkowej i niepełnej analizie informacji zawartych w zgromadzonej dokumentacji, a także niepodjęcie trudu samodzielnego rozważenia kandydatury skarżącego i oparcie się w tym względzie jedynie na ocenie kwalifikacji sporządzonej przez sędziego wizytatora; 2) art. 57f § 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 2062 ze zm., dalej jako p.u.s.p.) przez przygotowanie oceny kwalifikacji kandydata na podstawie analizy spraw

jednej kategorii, tj. spraw o charakterze cywilnym, podczas gdy wykaz prowadzonych przez skarżącego spraw zawierał również sprawy z kategorii prawa karnego, a w konsekwencji oparcie zaskarżonej uchwały KRS na niepełnej opinii; 3) art. 58 § 3 p.u.s.p. i art. 32 Konstytucji RP przez niezagwarantowanie równości broni stronom postępowania przed KRS i zastosowanie surowszych kryteriów oceny w stosunku do osoby skarżącego, niepiastującego wcześniej urzędu sędziego, prokuratora lub asesora sądowego, które polegało na zasięgnięciu informacji o skarżącym od właściwego Komendanta Policji i na uwzględnieniu przy wydaniu zaskarżonej uchwały na niekorzyść faktu kilkukrotnego ukarania skarżącego za wykroczenia drogowe, podczas gdy art. 58 § 3 p.u.s.p. nie nakłada już na prezesa właściwego sądu obowiązku zasięgnięcia informacji o kandydacie od Komendy Policji, jeśli tylko kandydat ten pełnił wcześniej funkcję sędziego, prokuratora lub asesora sądowego, a przecież te osoby również mogą być karane w postępowaniu mandatowym za wykroczenia drogowe.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały w całości i przekazanie sprawy Radzie do ponownego rozpoznania.

Rada wniosła o oddalenie odwołania w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Odnosząc się do zarzutu braku wszechstronnej oceny kandydatury skarżącego Rada stwierdziła, że w trakcie posiedzenia zespołu członków KRS obie kandydatury zostały omówione, a podjęcie stanowiska zostało poprzedzone naradą, w ramach której dokonano analizy dokumentów załączonych do zgłoszeń kandydatów, ocen kwalifikacyjnych, opinii przełożonych, informacji dotyczących doświadczenia zawodowego, a także opinii Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] i oceny Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji [...]. Następnie zespół członków KRS ocenił każdą z kandydatur przez pryzmat ustawowych kryteriów wyboru na urząd sędziego, po czym postanowił jednogłośnie rekomendować Radzie kandydaturę M.B.. Rada nie podzieliła zarzutu skarżącego, jakoby nie można było przeprowadzić wszechstronnej analizy kandydatur w trakcie posiedzenia zespołu członków KRS, które trwało zaledwie 10 minut, gdyż zarzut ten wynika z niewiedzy skarżącego o praktyce procedowania zespołu członków KRS oraz samej Rady. Zgodnie z utrwaloną praktyką wyznaczeni członkowie zespołu zapoznają się z

materiałami nominacyjnymi przed terminem posiedzenia. Sam zaś protokół jest, z uwagi na powtarzalność czynności, sporządzany przy wykorzystaniu szablonu, przy czym uzasadnienie sporządzane jest oddzielnie, nie zaś w trakcie posiedzenia. Przyjęta przez Radę, jak i zespół członków KRS procedura ma przyczynić się do usprawnienia postępowania nominacyjnego.

Rada podkreśliła również, że w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wyczerpująco uzasadniła motywy podjęcia rozstrzygnięcia, zgodnie z którymi o wyborze rekomendowanej kandydatki zdecydował całokształt okoliczności sprawy, w szczególności jej duże doświadczenie orzecznicze, wysoka ocena kwalifikacji, wyższa ocena z egzaminu zawodowego, lepsza opinia Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] oraz wyższe poparcie Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji [...].

W odniesieniu do kandydatury skarżącego Rada uwzględniła oceny ze studiów i egzaminu zawodowego, rodzaj i długość doświadczenia zawodowego, stopień naukowy doktora nauk prawnych, listę publikacji, ocenę kwalifikacji sporządzoną przez sędziego wizytatora oraz opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] i poparcie Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji [...]. Rada, wbrew twierdzeniom skarżącego zapoznała się z treścią oceny kwalifikacji skarżącego, a nie tylko jej wnioskami końcowymi, przy czym Rada uwzględniła zarówno pozytywne, jak i negatywne aspekty pracy skarżącego. Rada podniosła, że bezsporne jest, iż większość z wybranych losowo i poddanych ocenie spraw, prowadzonych przez skarżącego, było sprawami nieskomplikowanymi o wąskim zakresie tematycznym, zaś w sprawach jednorodzących skarżący posługiwał się szablonami pism procesowych. Ponadto KRS zwróciła uwagę, iż w odwołaniu skarżący pominął, że w niektórych sprawach dopuścił się uchybień, które miały wpływ na sprawność postępowania, a nawet na wynik niekorzystny dla reprezentowanej przez niego strony. Uchybienia te nie dyskwalifikowały skarżącego, nie ulega jednak wątpliwości, że miały wpływ na ocenę jego kwalifikacji zawodowych, szczególnie przy uwzględnieniu treści oraz opinii służbowych, dotyczących rekomendowanej kandydatki. Ponadto rekomendowana kandydatka uzyskała wyższą ocenę z egzaminu zawodowego, lepszą opinię Kolegium Sądu

Apelacyjnego w [...] i zdecydowanie wyższe poparcie Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji [...].

Odnosząc się do zarzutu rozpoznania sprawy na podstawie oceny kwalifikacji wadliwie sporządzonej przez sędziego wizytatora, obejmującej wyłącznie analizę spraw jednej kategorii spośród wskazanych w wykazie przedstawionym przez skarżącego, Rada uznała go za niezasadny, podkreślając, że w przypadku oceny kwalifikacji kandydata, będącego adwokatem, badaniu podlegają akta co najmniej pięćdziesięciu spraw różnych kategorii, wybranych losowo, spośród wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 57a § 3 p.u.s.p. Sędzia dokonujący oceny kwalifikacji może objąć analizą także akta spraw sądowych, w których kandydat występował w charakterze zastępcy procesowego, a których nie ujęto w wykazie oraz zwracać się prezesów sądów o wykazanie sygnatur i przedstawienie akt takich spraw. Przez sprawy różnych kategorii należy rozumieć natomiast sprawy wyodrębnione według oznaczeń stosowanych w prowadzonych w sądach urządzeniach ewidencyjnych. Z treści oceny kwalifikacyjnej wynika, że sędzia wizytator poddał analizie pięćdziesiąt spraw dostępnych i losowo wybranych z wykazu załączonego do zgłoszenia kandydata. Sprawy dotyczyły materii cywilnej oraz rodzinnej i opiekuńczej. W ocenie Rady, sprawy objęte analizą należały do różnych kategorii spraw w rozumieniu przepisów. Żaden przepis nie wymaga oceny przez sędziego wizytatora spraw karnych wskazanych w wykazie kandydata, skoro sprawy takie nie zostały wyłoniene w drodze losowania. Zdaniem Rady, treść oceny kwalifikacyjnej jest zbieżna z wnioskami końcowymi przedstawionymi przez sędziego wizytatora. Co więcej skarżący nie kwestionował oceny kwalifikacyjnej na żadnym etapie postępowania nominacyjnego, zatem zgłoszenie takich uwag na etapie odwołania od uchwały KRS uznać należy za nieudolną próbę wzruszenia uchwały.

Odnosząc się do zarzutu nierównego traktowania stron postępowania, Rada przypomniała, że zgodnie z art. 58 § 3 p.u.s.p. obowiązek uzyskania informacji z policyjnych systemów informatycznych dotyczy wszystkich osób ubiegających się po raz pierwszy o urząd sędziego, za wyjątkiem osób zajmujących stanowisko asesora sądowego lub prokuratora, wobec których analogiczne informacje są uzyskiwane przed objęciem zajmowanego stanowiska. Skoro zatem wymóg

uzyskania informacji z systemów policyjnych dotyczy wszystkich osób ubiegających się o objęcie pierwszego stanowiska sędziego, nie może być mowy o nierównym traktowaniu jakiejkolwiek grupy zawodowej, w tym skarżącego. Jako iż jednym z obligatoryjnych wymogów objęcia urzędu sędziego jest nieskazitelność charakteru Rada jest zobowiązana rozważyć wszelkie dostępne informacje odnoszące się do sfery zawodowej i pozazawodowej kandydatów. Kilukrotne ukaranie skarżącego za podobne wykroczenia drogowe nie pozostaje bez znaczenia dla oceny jego kandydatury, jednakże nie jest to okoliczność dyskwalifikująca go. Co więcej, o nieprzedstawieniu go z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego zdecydowała całościowa ocena jego kandydatury, szczegółowo umotywowana w zaskarżonej uchwale.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie ma uzasadnionych podstaw.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do podniesionego przez skarżącego zarzutu naruszenia art. 33 ust. 1, art. 34 ust. 1, art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 i art. 42 ust. 1 ustawy o KRS oraz art. 60 Konstytucji RP należy przypomnieć, że rolą Sądu Najwyższego nie jest zastępowanie Rady w wykonywaniu jej ustawowo wyznaczonego zadania, jakim jest rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu sędziego. Sąd Najwyższy nie przeprowadza zatem powtórnego badania kwalifikacji zarówno zawodowych, jaki i moralnych kandydatów do pełnienia urzędu sędziego, ani też weryfikacji dokonanej przez Radę wyboru kandydata na urząd sędziego z uwzględnieniem kryterium zasadności.

Skarżący w swoim odwołaniu zmierza do podważenia uchwały Rady, jako jedyny powód podając swoje subiektywne przekonanie, iż Rada nie uwzględniła wszystkich jego osiągnięć i umiejętności oraz nie rozważyła samodzielnie jego kandydatury, opierając się tylko na ocenie dokonanej przez sędziego wizytatora. Sąd Najwyższy wielokrotnie stwierdzał, że rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych obejmuje kompetencję Rady do badania stopnia dojrzałości zawodowej kandydatów (zamiast wielu zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2011 r., III KRS 27/11,

OSNP 2012 nr 23-24, poz. 299) a zasadniczym kryterium wyboru kandydata do pełnienia urzędu sędziego są jego kwalifikacje zawodowe i cechy osobowościowe (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12, OSNP 2013 nr 15-16, poz. 194). Dlatego Sąd Najwyższy badając zasadność odwołania jest władny przeprowadzić wyłącznie kontrolę w zakresie ustalenia, czy Rada w odniesieniu do wszystkich uczestników procedury nominacyjnej (kandydatów do objęcia wakującego stanowiska sędziowskiego) zastosowała przejrzyste, jednolite i sprawiedliwe kryteria wyboru.

Z uzasadnienia kwestionowanej uchwały wynika, że o wyborze Pani M.B. - sędziego Sądu Rejonowego zadecydowało większe doświadczenie zawodowe, które uzyskała wykonując przez kilkanaście lat czynności orzecznicze, wysoka ocena kwalifikacji, wyższa ocena z egzaminu zawodowego, a także lepsza opinia Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] oraz wyższe poparcie Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apellacji [...].

Z powyższego wynika jednoznacznie, iż Rada - po dokonaniu oceny wszystkich wskazanych w uchwale kryteriów istotnych z punktu widzenia przydatności dla służby sędziowskiej – w sposób uprawniony (uzasadniony a nie dowolny) uznała, że kandydatura skarżącego nie jest kandydaturą lepszą od rekomendowanej kandydatki.

Sąd Najwyższy nie uwzględnił także zarzutu naruszenia art. 57f § 2 p.u.s.p., gdyż przepis ten jasno stanowi, iż przy sporządzaniu oceny kwalifikacji kandydata wykonującego zawód adwokata sędzia wizytator dokonuje analizy co najmniej pięćdziesięciu spraw różnych kategorii, wybranych losowo spośród spraw przedstawionych w wykazie. Pojęcie różnych kategorii spraw zostało zdefiniowane w § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 sierpnia 2015 r w sprawie oceny kwalifikacji kandydata na wolne stanowisko sędziowskie (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1889), który to przepis stanowi, iż przez kategorie spraw należy rozumieć sprawy wyodrębnione według oznaczeń stosowanych w prowadzonych w sądach urządzeniach ewidencyjnych. Jak zaś wynika z odpowiedzi Rady na odwołanie, przy ocenie kwalifikacji skarżącego uwzględniono sprawy z zakresu prawa cywilnego oraz rodzinnego i opiekuńczego, należące do kilku repertoriów. Brak jest regulacji, z której wynikałby obowiązek uwzględnienia

przy dokonywaniu oceny kwalifikacji spraw z zakresu wszystkich dziedzin prawa, zawartych w wykazie, gdyż obowiązek taki stałby w sprzeczności z istotą losowego charakteru ich wyboru. Skarżący w istocie wykazał, uzasadniając sformułowany przez siebie zarzut, że Rada działała zgodnie z obowiązującą regulacją ustawową, co nie może stanowić podstawy do uznania rozstrzygnięcia KRS za nieprawidłowe, nawet w sytuacji, gdy pociąga za sobą negatywne dla kandydata skutki. Ponadto, jeżeli skarżący dążyłby rzeczywiście do podważenia prawidłowości oceny jego kwalifikacji, powinien to uczynić we właściwym trybie zgłaszając uwagi do tej oceny (art. 57ah § 4 p.u.s.p.).

Niezasadny jest również zarzut naruszenia art. 58 § 3 p.u.s.p. Przepis ten stanowi wyrażnie, iż informacji u właściwego Komendanta Policji zasięga się w stosunku do kandydatów mających objąć pierwsze stanowisko sędziowskie. O zastosowaniu w stosunku do skarżącego surowszych kryteriów można byłoby mówić w sytuacji, gdyby także jego kontrkandydatka miała objąć pierwsze stanowisko sędziowskie, lecz w stosunku do niej nie zasięgnięto by informacji od właściwego Komendanta Policji. Nie można zatem uznać, iż doszło w przedmiotowym postępowaniu do dyskryminacji skarżącego, z uwagi na zastosowanie w stosunku do jego kandydatury jasnej i przejrzystej regulacji ustawowej.

Mając na względzie powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

kc